

"Ένας κόσμος, ένας αγώνας". Πανό συντρόφων από τη Μακεδονία, στην παμβαλκανική διεθνιστική διαδήλωση στις 10 Μάρτη στη Θεσσαλονίκη.

Οι διακρατικοί ανταγωνισμοί (στη γειτονιά μας) από ταξική σκοπιά

Η εποχή της σύγχρονης καπιταλιστικής κρίσης συνοδεύεται από μια συνεχή και αυξανόμενη ένταση των διακρατικών ανταγωνισμών στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου, της Μέσης Ανατολής και των Βαλκανίων. Είναι χρέος μας ως πολιτικά οργανωμένο τμήμα του νεοπρολεταριάτου να μελετάμε, να αναλύουμε και να κατανοούμε τις αφετηρίες και τις πολιτικές επιδιώξεις που κρύβονται πίσω από την ένταση αυτή, ώστε να μπορούμε να αρθρώσουμε λόγο και πράξη ενάντια στην κυρίαρχη ιδεολογία της ντόπιας αστικής τάξης, και στον αντίποδα να είμαστε σε θέση να προτάσσουμε τη διεθνιστική αλληλεγγύη μεταξύ των νεοπρολετάριων του κόσμου αυτού.

Αναγνωρίζουμε ότι η αντίθεση ΗΠΑ-Ρωσίας είναι η κυρίαρχη σήμερα και είναι αυτή που παράγει τις επιμέρους εντάσεις στην ευρύτερη περιοχή. Από την Ουκρανία μέχρι τη Συρία δημιουργείται αυτήν την περίοδο το πεδίο μιας ευρείας κλίμακας αντιπαράθεσης μεταξύ δύο πολιτικοστρατιωτικών υπερδυνάμεων. Μέσα στο πλαίσιο αυτό, περιφερειακές δυνάμεις προσπαθούν να ισχυροποιήσουν τη θέση τους είτε παρέχοντας περεταίρω εκδουλεύσεις στον ιμπεριαλιστικό πόλο που είναι προσδεμένες, είτε επιδεικνύοντας αναθεωρητικές τάσεις χωρίς, ωστόσο, αυτό να αποτυπώνεται μέχρι σήμερα ως ρήξη με τις ισχύουσες συμμαχίες.

Το NATO ως διακρατική συμμαχία, φύσει επιθετική, με κυρίαρχη δύναμη τις ΗΠΑ, επιχειρεί εκ νέου να ισχυροποιήσει την παρουσία του στη βαλκανική χερσόνησο έναντι της Ρωσίας με στόχο να στηθεί ένα αρραγές φιλοδυτικό μέτωπο. Βασικό εμπόδιο στην πραγμάτωση του στόχου αυτού είναι οι ντόπιες, ήσσονος σημασίας, διακρατικές αντιθέσεις μεταξύ των βαλκανικών κρατών. Στην Ελλάδα, αυτές οι αντιθέσεις παίρνουν σάρκα και οστά με διάφορες αφορμές (ζήτημα της ονομασίας της Μακεδονίας, η «Βόρεια Ήπειρος», ο καθορισμός της A.O.Z. στα σύνορα με την Αλβανία). Να τονιστεί ότι σε άλλες περιόδους, ανάλογα με τις ισχύουσες συνθήκες και το συσχετισμό δυνάμεων, τέτοια «ανοιχτά ζητήματα» υποδαυλίζονταν από το NATO ώστε, μέσα από την ενίσχυση της έντασης, να διεισδύσει στη βαλκανική είτε ως υπερασπιστής μιας αντιμαχόμενης πλευράς, είτε ως εγγυήτρια/ προστάτιδα δύναμη για την οποια διευθέτηση.

Στο παραπάνω πλαίσιο, ΗΠΑ και NATO, εκμεταλλεύονται την πάγια στάση της ελληνικής κομπραδόρικης αστικής τάξης που ούτως ή άλλως είναι στενά προσδεμένη στο άρμα τους, ζητούν να λυθούν οι όποιες διενέξεις. Με αφορμή τη φιλοδυτική κυβέρνηση που σχηματίστηκε στη Μακεδονία ασκούν πιέσεις για τη διευθέτηση του ονοματολογικού με σκοπό την άμεση ένταξη της γείτονος χώρας στο NATO. Επίσης σε αυτή την κατεύθυνση, το ελληνικό

κράτος προχωράει στον καθορισμό της Α.Ο.Ζ. με την Αλβανία και στην εκταφή των οστών των πεσόντων Ελλήνων στρατιωτών του αλβανικού μετώπου-ζήτημα που χρησιμοποιούσε ανέκαθεν η ελληνική πλευρά για να κρατά ενεργή τη διεκδίκηση της «Βόρειας Ηπείρου». Στην περίπτωση της Αλβανίας το διακύβευμα είναι η ένταξη της στην ΕΕ και η οριστική της πρόσδεση στο δυτικό μπλοκ. Παράλληλα με την εξυπηρέτηση των επιδιώξεων του NATO όσον αφορά τα Βαλκάνια, η ελληνική αστική τάξη με τις κινήσεις αυτές προσπαθεί να βελτιώνει τη θέση της και έναντι της ανταγωνίστριας της τουρκικής, καθώς η τελευταία προσπαθεί να αποκτήσει ερείσματα στους μουσουλμανικούς πληθυσμούς των Βαλκανικών κρατών. Στο σημείο αυτό πρέπει να σημειωθεί ότι οι εκδουλεύσεις του ελληνικού κράτους προς τις ΗΠΑ προσβλέπουν παράλληλα και σε μια πιθανή ελάφρυνση του δημόσιου χρέους. Οι ΗΠΑ, άλλωστε, είναι ο κεντρικός πυλώνας του ΔΝΤ και το ελληνικό κράτος προσπαθεί να εκμεταλλευτεί τη χαμηλής έντασης κόντρα που εμφανίζεται κατά καιρούς και σε συγκεκριμένα σημεία μεταξύ ΗΠΑ και ΕΕ για τον παραπάνω σκοπό.

Όπως αναφέρθηκε, θεωρούμε ότι όποιες κινήσεις γίνονται στο ανωτέρω πλαίσιο, και στα εδάφη που αυτό αφορά, έχουν ως κύρια αναφορά την αντίθεση ΗΠΑ-Ρωσίας. Τα κενά, οι ευκαιρίες, τα αδιέξοδα που παράγονται από την αντίθεση αυτή χρησιμοποιούνται από τις αστικές τάξεις των χωρών της Βαλκανικής και της ανατολικής Μεσογείου για να ενισχύσουν τη θέση τους. Στο πλαίσιο αυτό εντάσσεται και η ένταση μεταξύ ελληνικής και τουρκικής αστικής τάξης.

Το τουρκικό κράτος, βασικό μέλος του NATO, δέχεται πιέσεις τόσο στα ανατολικά, όσο και στα δυτικά του σύνορα. Στα ανατολικά του σύνορα, μετά από χρόνια συρράξεων στη Συρία, ως πεδίο αντιπαράθεσης ΗΠΑ-Ρωσία, όχι μόνο δεν καταφέρνει να λάβει μέρος στη μοιρασία των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας, αλλά βλέπει να δημιουργείται ένας θύλακας υπό τον έλεγχο των κούρδων στα σύνορα του, γεγονός που μπορεί να αναζωπυρώσει συρράξεις και στο εσωτερικό του. Επιλέγει, έτσι, μια πολεμική εμπλοκή με αβέβαια αποτελέσματα στα εδάφη της Συρίας. Οι βασικοί σύμμαχοι του και κοινοί εταίροι εντός του NATO, οι ΗΠΑ, εξοπλίζουν και στηρίζουν σε ένα βαθμό το στρατό των «Συριακών Δημοκρατικών Δυνάμεων (SDF)» και των κουρδικών πολιτοφυλακών του YPG/YPJ προκαλώντας έντονη δυσαρέσκεια στην τουρκική αστική τάξη. Στα δυτικά της σύνορα έρχεται αντιμέτωπη με τον ολοκληρωτικό της αποκλεισμό προς τη Μεσόγειο. Επιδιώκει, χωρίς αποτέλεσμα ακόμη, να καρπωθεί μέρος των ενεργειακών κοιτασμάτων στην Α.Ο.Ζ. που το ελληνοκυπριακό κράτος διεκδικεί σαν αποκλειστικά δικό του. Ο άξονας Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ-Αίγυπτος αποκόπτει την Τουρκία από την συνεκμετάλλευση των κοιτασμάτων, και δημιουργεί να την παρακάμψει με την εξαγγελία κατασκευής αγωγού φυσικού αερίου μεταξύ των παραπάνω χωρών. Οι πιέσεις που δέχεται το τουρκικό κράτος εξωτερικεύονται ποικιλοτρόπως, μέσω μιας επιθετικής ρητορείας, μέσω της εισβολής στη Συρία, αλλά και μέσω της σύναψης ισχυρότερων συμφωνιών με τη Ρωσία. Έτσι προκύπτουν και οι «αναθεωρητικές τάσεις».

Η παραπάνω αδρομερής ανάλυση έρχεται σε αντίθεση με τον κυρίαρχο εθνικιστικό δημόσιο λόγο περί μονίμως αμυνόμενου ελληνικού κράτους - η ψωροκώσταινα που όλοι την επιβούλευονται. Αυτή η προσέγγιση, από όποια τάση του πολιτικού τόξου και αν γίνεται, το μόνο που προσφέρει είναι ιδεολογικό αβαντάρισμα στη συγκρότηση του -επικίνδυνου για τα συμφέροντα του νεοπρολεταριάτου στην ελλάδα- εθνικού κορμού. Οι αστικές τάξεις κάθε κράτους, και της Ελλάδας, είναι φύσει επιθετικές και επεκτατικές στο βαθμό μπορούν. Και είναι δεδομένο ότι θα κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι

τους και θα εκμεταλλευτούν κάθε ευκαιρία για να αναβαθμίσουν τη θέση τους έναντι των ανταγωνιστριών αστικών τάξεων άλλων κρατών. Η ελληνική αστική τάξη θριάμβευσε ανά τα χρόνια πουλώντας υποτέλεια, εκδουλεύσεις και ποντάροντας πετυχημένα -ή όχι και τόσο- στον κατάλληλο πάτρων. Αν και υποτιμήθηκε σημαντικά εν μέσω κρίσης, προσπαθεί να ακολουθήσει για μια ακόμα φορά τη συνταγή της επιτυχίας. Είναι άδικη η κριτική του ακροδεξιού Βούρκου για ξεπούλημα της πατρίδας (με αφορμή τη στάση της ελληνικής αστικής τάξης στο «μακεδονικό» και στην ελληνοτουρκική προσέγγιση). Είναι άλλωστε γνωστό ότι μόνο με το γλείψιμο και την υποταγή προχώρησαν τα πράγματα σε τούτο τον τόπο. Όποτε επιλέχθηκε από την αστική τάξη η επιθετικότητα ως εξωτερική πολιτική το αποτέλεσμα ήταν καταστροφικό.

Το ελληνικό κράτος ακολουθεί και συμμετέχει με κλειστά μάτια τις προσταγές και τους σχεδιασμούς του ιμπεριαλιστικού πόλου στον οποίο είναι προσδεμένο, δηλαδή το NATO. Αυτό δεν προσφέρει κανένα εφησυχασμό, καμία ασφάλεια. Οι σύμμαχοι του ελληνικού κράτους, δε θα διστάσουν να μεταφέρουν την αντιπαράθεση στα σύνορα της Ελλάδας εφόσον αυτό εξυπηρετεί τους σκοπούς τους.

Είναι φενάκη ο ισχυρισμός ότι η ολοένα και μεγαλύτερη εμπλοκή του NATO στην περιοχή της Βαλκανικής, αλλά και της ανατολικής Μεσογείου, λειτουργεί αποτρεπτικά απέναντι σε μια πιθανή πολεμική εμπλοκή. Στην πραγματικότητα ισχύει ακριβώς το αντίθετο: Όσο συγκεντρώνονται στρατεύματα στην ευρύτερη περιοχή (όπως η συγκεντρωση αμερικανικών, ιταλικών και ελληνικών πολεμικών πλοίων στην ανατολική Μεσόγειο), όσο δημιουργούνται στρατιωτικές βάσεις (όπως η υπό-κατασκευή νατοϊκή βάση στην Αλεξανδρούπολη), όσο διεξάγονται πρόβες πολέμου (όπως η διακρατική άσκηση Ηνίοχος με συμμετοχή της Ελλάδας, του Ισραήλ, της Κύπρου, των ΗΠΑ, της Βρετανίας, της Ιταλίας και των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων) ερχόμαστε ολοένα και πιο κοντά στο ενδεχόμενο μιας σύρραξης.

Η όξυνση που παρατηρείται στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής της Ελλάδας έχει την αντανάκλαση της και στην εσωτερική πολιτική. Όταν ένα κράτος εξοπλίζεται για την αντιμετώπιση κάποιου άλλου κράτους, ταυτόχρονα εξοπλίζεται και για την αντιμετώπιση του «εσωτερικού εχθρού». Μια ματιά στη γειτονική Τουρκία είναι εξόχως διδακτική. Η τουρκική αστική τάξη, όσο ετοιμαζόταν να αναλάβει ενεργό ρόλο στη Συρία, φρόντισε να καταστείλει όποια φωνή από το εσωτερικό της χώρας μπορούσε να αμφισβητήσει τα πολεμοχαρή της σχέδια. Με μαζικές φυλακίσεις και διώξεις επαναστατικών οργανώσεων, πολιτικών αντιπάλων, δημοσιογράφων, μειονοτήτων, εφαρμόζοντας τη στρατηγική της έντασης, ενισχύοντας τον εθνικό κορμό και σπέρνοντας το φόβο σε μεγάλο τμήμα του τουρκικού λαού κατάφερε να επιβάλει ένα αποστειρωμένο τοπίο στο εσωτερικό της χώρας.

Τηρουμένων των αναλογιών, παρατηρούμε αντίστοιχες κινήσεις στην Ελλάδα: Η νομική θωράκιση του κράτους με τους τρομονόμους, η διεύρυνση κατηγορητηρίων σε «συλλογικές οντότητες», η κατηγορία του «υποκινητή» έχουν ενταχθεί στην ελληνική νομική πραγματικότητα και δοκιμάζονται ήδη πιλοτικά σε κομμάτια του ανταγωνιστικού/αντικαπιταλιστικού κινήματος. Η παρακολούθηση αγωνιστών και οι στοχευμένες διώξεις αποτελούν καθημερινότητα. Από την άλλη, τα εθνικιστικά συλλαλητήρια λειτούργησαν σαν μια πρώτης τάξεως άσκηση για τη συγκρότηση του εθνικού κορμού στο δρόμο με όρους κινήματος. Ενός εθνικιστικού κινήματος που έδωσε ήδη ψήγματα της στόχευσής του επιτιθέμενο στις καταλήψεις και τους χώρους αντιθεσμικού αγώνα. Είναι παράλογο να θεωρούμε ότι οι συγκεντρώσεις αυτές στρέφονται ενάντια στην κυβέρνηση. Η επανασυστείρωση του εθνι-

ENANTIA ΣΤΑ ΚΡΑΤΗ, ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ ΠΡΟΤΑΣΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟ ΑΓΩΝΑ

κού κορμού τη στιγμή που ανεβαίνει η διακρατική ένταση μόνο καλά νέα μπορεί να αποτελεί για οποιαδήποτε κυβέρνηση. Η προβολή του έθνους ως το ανώτερο επίπεδο ενότητας θολώνει τις ταξικές αντιθέσεις προτάσσοντας το κράτος σαν τον εγγυητή των «κοινών συμφερόντων» και καθιστά μονόδρομο τη συμπόρευση με τις επιλογές του. Τονίζουμε ξανά ότι η πρόσδεση με τα συμφέροντα οποιαδήποτε αστικής τάξης θα μας βρίσκει πάντα χαμένους και με βαρύ τίμημα. Ιδιαίτερα στην περιοχή της Θράκης γινόμαστε μάρτυρες για μια ακόμα φορά της φοβικής οχύρωσης του μισού πληθυσμού που συμβαίνει σε κάθε αναβαθμισμένο ελληνοτουρκικό επεισόδιο. Είναι γνωστό στους πάντες ότι για το ελληνικό κράτος η μειονότητα (ανεξαρτήτως των διαχωρισμών στο εσωτερικό της) αποτελεί εσωτερικό εχθρό προς καταστολή στην πιθανότητα σύρραξης.

Σε αυτήν τη ζοφερή πραγματικότητα έχουμε χρέος να δομήσουμε ένα στιβαρό και μαχητικό αντιπολεμικό κίνημα με στόχευση ενάντια στους σχεδιασμούς της ντόπιας αστικής τάξης, αλλά και στους ξένους συμμάχους της. Έχουμε χρέος να υπερασπιστούμε τα ταξικά μας συμφέροντα, τις οργανώσεις της τάξης μας, τις δομές, τις κοινότητες αγώνα και τους ανθρώπους μας απέναντι σε οποιαδήποτε επίθεση. Δεν ταυτίζόμαστε με τα συμφέροντα και τους τυχοδιωκτισμούς καμιάς αστικής τάξης. Δεν πολεμάμε για κανένα διακρατικό ανταγωνισμό. Έχουμε χρέος να υψώσουμε αναχώματα στους σχεδιασμούς των παγκόσμιων κυρίαρχων και της ντόπιας αστικής τάξης, να οικοδομήσουμε ένα ισχυρό διεθνιστικό κίνημα ενάντια στον πόλεμο, ενάντια στο σύγχρονο ολοκληρωτισμό. Οφείλουμε να δομήσουμε δεσμούς με τους αγωνιζόμενους διεθνώς, να θέσουμε κοινούς στόχους πάλης και να σαμποτάρουμε στην πράξη κάθε πολεμικό σχεδιασμό που επιφυλάσσει την ίδια μοίρα για όλους μας, ανεξάρτητα τη μεριά των συνόρων που στεκόμαστε. Να οικοδομήσουμε ένα πλατύ και διεθνές μέτωπο αγώνα ενάντια στον πόλεμο, το φασισμό, τη φτώχεια, την εξαθλίωση, τον ρατσισμό, την κρατική και παρακρατική τρομοκρατία.

ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΟΣ, ΟΥΤΕ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΟΣ

ΔΕΝ ΠΟΛΕΜΑΜΕ ΓΙΑ ΤΑ ΒΡΑΧΙΑ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ, ΓΙΑ ΕΝΑ ΟΝΟΜΑ
ΣΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, ΓΙΑ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΩΝ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΩΝ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

ΝΑ ΠΑΛΕΨΟΥΜΕ ΓΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΕΘΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΛΑΝΗΤΙΚΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ.

Τα τουφέκια μας τα θέμε για τα στήθια τα δικά σας.
Κι οι λαοί αδελφωμένοι θα σας στήσουνε στον τοίχο.
Σαν κινήσετε πολέμους τότε η μάχη θε να γίνει ταξική.
Τότε η μάχη στα κεφάλια σας θα πέσει.

N. Άσμος

στο δρόμο
για τον κομμουνισμό και την αναρχία
peloto.espiyblogs.net

3.2018